

Gratulálunk Szabó Imréné kitüntetéséhez

Szabó Imréné, az Axamo Ruázati Kft. cégvezetője Magyar Gazdaságért díjban részesült.

Szabó Imréné a Senior Váci Kötöttárugyárban kezdett dolgozni, tovább képezte magát, ruhaipari üzemmérnök képesítést szerzett. Ő szervezte meg a vállalat kazári telephelyét, majd ennek a Tordas Sport Kft.-nek ügyvezető igazgatója lett. 2003-ban megalapította a Kazáron működő Axamo Ruházati Kft.-t, ahol mint cégvezető, különös figyelmet fordított a dolgozók szakmai képzésére, a munkahelymegtartásra, a foglalkoztatás-bővítésre. Az általa vezetett cég 2011-ben a „Nógrád megye gazdaságáért” elismerésben részesült. Több helyi civil szervezet alapítója és vezetőségi tagja.

Szabó Imréné átveszi a Magyar Gazdaságért díjat Varga Mihály pénzügyminisztertől (jobbra Tolnay Tibor VOSZ elnök)

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület aktív tagja, foglalkoztatási tapasztalatairól, munkahelymegtartó és -bővítő törekvéseiről több konferencián tartott és tart beszámolót. A TMTE is elismerte egyesületi és kiváló iparfejlesztő munkáját.

A VOSZ Nógrád Megyei szervezete javaslatára, kiemelkedően eredményes szakmai tevékenysége elismeréséül, a Vállalkozók Napja alkalmából 2018 decemberében Varga Mihály miniszter Magyar Gazdaságért díjban részesítette.

A kitüntetéshez őszintén gratulálunk és munkájához további sikereket kívánunk.

Kossuth-díjban részesült Kovács Miklós tiszakécskei kékfestő népi iparművész

2019. március 15-e alkalmából Kossuth-díjban részesült Kovács Miklós tiszakécskei kékfestő mester. A parlamentben Áder János köztársasági elnök, Orbán Viktor miniszterelnök és Kövér László, az országgyűlés elnöke adta át az elismerést.

Kovács Miklós tiszakécskei kékfestő mester, népi iparművész, a népművészet mestere a magyar népi kultúra hagyományainak ápolásáért és gyarapításáért, az évszázados múlta visszatekintő kékfestő mesterség művészi szintű gyakorlójaként és továbbadójaként, több évtizede szolgálójaként, értéketemtő munkája elismeréseként kapta a magas rangú kitüntetést.

Kovács Miklós 1928. április 28-án született Újkécskén (ma Tiszakécske). Családja 1878 óta foglalkozik kékfestő mintázással. Első műhelyük Kecskeméten volt, majd Kiskunfélegyházán hoztak létre vállalkozást. Apja 1927-ben létesített kékfestő műhelyt Tiszakécskén. Kovács Miklós képzett esztergályosként kezdett dolgozni, azonban akkor, amikor apja megvette az első perrotin mintázógépet, mégis a kékfestő mesterségre tért át. Segédként kezdte, majd 1962-ben kékfestő mestervizsgát tett. Pamut-, lenvászón, szatén és egyéb szövött kelmék kikészítésével foglalkozott.

1974-től közel 30 egyéni kiállítása volt, többek között Budapesten, Debrecenben, Kecskeméten, Pápán,

Szentesen mutatta be munkáit. 1976-ban a Népi Iparművész, 1985-ben a Népművészet Mestere címet is megkapta. 1995-ben az Év Mestere elismerésben részesült. 1995–1998 között szakértőként is tevékenykedett a szentendrei Néprajzi Múzeumban, egy eredeti kékfestő műhely életre hozásában munkálkodott. Felesége 1982 óta népi iparművész és a kézi tarkázású terítők elismert készítője. Lányuk népi iparművész, aki a terméktervezésen kívül a kékfestő ter-

mékek teljes választékát kínáló szentendrei üzletet vezet.

Kovács Miklós 2007-ben Tiszakécske város Művészeti Díjában, 2011-ben a Lengyel Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztje kitüntetésben részesült. 2012-ben Tiszakécske díszpolgára lett, 2016-ban a Magyar Művészeti Akadémia tagjai közé választották. A Hungarikum Bizottság döntése alapján nemzeti érték Kovács Miklós tiszakécskei kékfestő mester életműve, amit a tevékenység fennmaradása érdekében végzett. A tiszakécskei családi műhely nemcsak a hazai, de az európai ipartörténeti ritkaságokat gyarapítja.

Tisztelettel és nagyrabecsúléssel gratulálunk Kovács Miklósnak a magasrangú kitüntetéshez! További eredményes munkát kívánva köszöntjük.

Köszöntjük a 100 éves Goldberger Friderikát

Goldberger Friderika 1919. január 17-én született, dr. Buday-Goldberger Leó – a Goldberger vállalat elnöke-vezérigazgatója – és Popper Irma gyermekeként. Gimnazistaként édesapja kívánságára – a családi hagyományoknak megfelelően – az iskola mellett be kellett járnia a gyárba tanulni a textilszakmát. Három éven keresztül mérnökök tanították, akik textiliskolai módszerek szerint adták át az ismereteket. Az első évben a fonást, a következő évben a szövést, utoljára a színezést és a színnymást tanulta meg. A megszerzett szaktudását a háború után tudta eredményesen kamatoztatni.

Első férjétől, Berg-Barcalai Györgytől Ilona lánya született. Második férje, Burg Mihály textiliskolai végzettségű kereskedő volt, akitől 1946-ban született meg második lánya, Gabriella.

Édesapja, Goldberger Leó (aki 1937-ben alapítványt hozott létre a Műegyetemen a Textilkémia Tanszék felállítására) 1944 tavaszán a nyilasok kezére került, deportálták, 1945 májusában Mauthausenben halt meg. A

Goldberger-gyár államosítása után, 1948-ban a család elhagyta az országot, Zürichbe, majd Párizsba emigráltak. Friderika – minthogy édesapja jól kitanította a textil mesterségre – felvette a kapcsolatot textilgyárosokkal, apja egykori üzletfeleivel, partnereivel, hogy szívesen vállalna szakmai tanácsadást. Később egy ilyen céget hozott létre, textilgyárosoknak adott útmutatásokat, hogy milyen alapanyagokat szőjenek, milyen színekre színezzék, ill. milyen mintákkal lássák el. Másfél évvel előre képes volt a trendek meghatározására.

Először 1989-ben jött haza Magyarországra, tárgyalt az akkor már halódó Goldberger Textilművekkel az üzem megmentése érdekében. Megpróbált befektetőket keresni, sajnos nem járt eredménnyel.

A Textilipari Műszaki Egyesület vezetői és tagjai, ill. a BME Szerves kémia és Technológia Tanszékének vezetői és munkatársai tisztelettel köszöntik 100. születésnapja alkalmából.

Köszöntjük a 95 éves Téri Rudolfot

Téri Rudolf eredetileg jogi pályára készült, azonban egyetemi tanulmányait megszakítva a textilszakma felé fordult. A Gyapjúmosó és Szövőgyárban kezdett dolgozni, majd a Textilipari Igazgatóságnál tevékenykedett, a kisvállalatok állami szektorba szervezésével foglalkozott. Ezt követően, 1951-ig, a kőszegi Erste Un-

garische Filz Tuch und Fezfabrik (Nemez és Posztógyár) vállalatvezetője volt. Munkáját az akkortájt megalakult Textilipari Kutató Intézet műszerkísérleti telepének vezetőjeként folytatta, később az intézeti kötő osztály munkatársa volt. A minőségfejlesztés területén munkálkodott, a gyártási módszerek célműszerekkel való kiegészítése volt a feladata, amiből több szabadalom is lett. Olaszországi ösztöndíjak keretében tanulmányozta az ottani

textilgépgyártás fejlesztéseit, a korszerű anyagvizsgálati eljárásokat és eszközöket, ill. a minőségirányítás rendszerét. Nagyban hozzájárult a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület által szervezett Olasz Műszaki Napok sikeres megrendezéséhez, ami a hazai textilipar aktuális rekonstrukciójához lényeges információkat biztosított.

Eredményes 25 évi kutatóintézeti tevékenység után a Magyar Szabványügyi Hivatal vezető munkatársa lett. Először a textil- és ruházati ipar szabványosításával foglalkozott, majd a teljes könnyűiparra kiterjedően a termékminőség fejlesztését célzó országos szabványok készítésével foglalkozó szakterületet vezette.

Hosszú ideig végzett aktív tevékenységet a TMTE ipartörténeti és hagyományörző szakosztályában.

Tisztelettel és jó egészséget kívánva köszöntjük 95. születésnapja alkalmából!

Racskó Gyula 1945–2019

Racskó Gyula nőiszabó képesítéssel a Május 1 Ruhagyárban kezdett dolgozni, majd a Pamutnyomóipari Vállalat (PNYV) Textilmintagyártó Telepén folytatta tevékenységét. Közben a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikum esti tagozatán textilvegyszer-technikusi oklevelet szerzett. A Textilmintagyártóban művezetőként dolgozott annak megszűnéséig. 1980-tól a PNYV Textilfestőgyárban folytatta munkáját, mint MEO vezető helyettes. Később a gyár összeszerelő területének (mérés, minősítés, adjusztálás) osztályvezetője lett. A kikészített kész méterárak külsőképi minősítése területén és az adjusztáló tevékenység

hatékonyágának fokozásában jelentős eredményeket ért el. Az üzem felszámolását követő, 1996. évi őszi termelésleállítás után több vállalkozásnál tevékenykedett, főleg ruházati késztermékek minőségi átvételét végezte, ill. textilvegyszer szaktudását többek között zászlókészítő vállalkozásnál is kamatoztatta.

A Baján működő Duna Kötöttárugyárban a textilnyomási szakterületet irányította, innen vonult nyugdíjba.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület tagjaként a textilvegyszer és kolorista szakosztályban tevékenykedett.

74. életévében távozott közülünk, nyugodjék békében. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Horváth Géza 1925–2019

94. életévében elhunyt a textiltisztító szakma egyik komoly szaktekinthelye, Horváth Géza kelmefestő- és vegytisztító mester. Egy 1908 óta textiltisztítással foglalkozó iparos család ifjú tagjaként érettségi után 1943-ban a Pázmány Péter Tudományegyetem kémia-fizika-közvetlen szakának hallgatója lett, azonban a világháború miatt nem tudta folytatni tanulmányait. Ekkor a családi szakmát választotta, amihez egyébként is mindig vonzódott. 1947-ben tett mestervizsgát a kelmefestő-vegytisztító-fehérneműtisztító szakmában. 1952–1957 között egy szövetkezet tagjaként dolgozott a szövetkezet fonalfestő részlegének vezetőjeként, majd megnyitotta saját műhelyét a budapesti Népszínház utcában.

A szakmai oktatást kiemelt feladatának tekintette, számos képzést szervezett. 1959-ben kidolgozta, majd 2006-ban aktualizálta a mestervizsga követelményeit. A textiliák hazai jelképrendszere („textil-kresz”) kifejlesztésében is eredményesen munkálkodott. Az országban kisiparosként először kapta meg a „Kiváló Minőség” címet, majd a Könnyűipar Kiváló Dolgozója elismerést. 1964-ben az Ipar Kiváló Mestere oklevéllel, később Kiváló Vegytisztító jelvénnel ismerték el kimagasló szakmai tevékenységét.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek régóta tagja volt, bekapcsolódott a textiltisztító szakosztály munkájába, az ipartörténeti és hagyományőrző szakosztályban vezetőségi tagként tevékenykedett. Több további tudományos egyesület munkájában is részt vett. Többek között a Magyar Numizmatikai Társulatnak, a Magyar Éremgyűjtők Egyesületének volt tagja, az Éremkedvelők Egyesületének választmányi tagja volt.

A TMTE vezetősége, tagjai tisztelettel búcsúznak a sokoldalú, korát meghazudtolóan agilis szakembertől, aki a Textilmúzeum tevékenységét is számos munkával segítette.

Emlékét kegyelettel megőrizzük, nyugodjék békében!

Wachtler József 1944–2019

Wachtler József 1975-ben kezdett dolgozni fejlesztő mérnökként a Győri Köttőkésztyűgyárban. 1984-től igazgatóhelyettes volt. A rendszerváltást követő privatizáció első ütemeként az állami vállalatból részvénytársasággá alakuló Glovitának igazgatósági tagja, majd később elnöke lett. Részt vett a könnyűipari rekonstrukció keretében megvalósuló fejlesztésekben. Fontos szerepe volt a kesztyűkötés technológia automatizálásában, új termelő berendezések beszerzésében és azok üzembe helyezésében, a gyártás és gyártmányfejlesztési tevékenységben. A szocialista piac összeomlása miatt bekövetkezett kritikus gazdasági helyzet felszámolásában, a gyárépület külső és belső

felújításában, a korszerű irodai és üzemi munkahelyek kialakításában, az ISO minőségbiztosítási rendszer bevezetésében is fáradhatatlanul dolgozott. Munkáját Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

Évtizedeken át képviselte a Glovita Kesztyű Zrt. érdekeit a Győr-Moson-Sopron Megyei Kereskedelmi és Iparkamarában az Ipari Tagozat küldöttjeként. Támogatta Győr ipari múltjának feldolgozását. A Kamara által alapított Ipartörténeti Alapítványnak aktív kurátora volt.

Az igazgatóság elnökeként nyugdíjba vonulása után is részt vett a gyár irányításában. Fontosnak tartotta, hogy a társaság ma is világszínvonalú technológiával, jó minőségű termékekkel rendelkezik.

Emlékét megőrizzük, nyugodjék békében.